

บุญบวช

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๖๕๐. เนาะ

ถาม : ข้อ ๑๖๕๐. เรื่อง "อาบัติติดตัว"

กราบพระอาจารย์ที่เคารพอย่างสูง ผมมีข้อสงสัยในเรื่องการบวชเรียนครับ คนที่บวชครั้งที่ ๒ ควรปฏิบัติอย่างไร ถ้าตอนบวชครั้งแรก แล้วถ้าการบวชครั้งแรกเคยมีอาบัติ แล้วไม่ได้ปลงอาบัติขณะที่บวชอยู่ครั้งแรกครับ กราบขอพระอาจารย์เมตตาให้ความกระจ่างด้วยครับ

๑. ถ้าบวชครั้งแรกทำอาบัติปาราชิก ซึ่งความผิดนี้มีแค่ ๔ ข้อเอง มันไม่ซับซ้อนเท่าไร ถ้าพระทำผิดใน ๔ ข้อนั้นแล้วปาราชิก ก็ไม่สามารถกลับมาบวชใหม่ได้ หมายถึงไม่มีวัดไหนรับบวชให้ แต่ถ้าคนนั้นสำนึกผิดจริงๆ แล้วอยากบวชใหม่จริงๆ จะทำได้ไหมครับ มีทางออกให้ผู้สำนึกผิดเหล่านั้นไหมครับ

๒. สำหรับสังฆาทิเสส มีหลายข้อมากมายจำไม่ไหวดไม่ไหว บางทีเล็กๆ น้อยๆ ก็อาบัติสังฆาทิเสสแล้ว พระบวชใหม่ในปัจจุบันบวชตามประเพณี ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง แน่แน่นอนไม่รู้ศีลครบ ๒๒๗ ข้อแน่ๆ ครับ ถ้าบวชครั้งแรกแล้วเกิดพลาดไปทำอาบัติสังฆาทิเสส ลึกแล้วก็ยังมีอาบัติติดตัวโดยไม่ได้ตั้งใจ นั่นเพราะตอนบวชนั้นไม่รู้จริงๆ ว่าเป็นอาบัติสังฆาทิเสส แต่เมื่อต้องการมาบวชใหม่ครั้งที่ ๒ จึงได้ศึกษาอย่างจริงจังมากขึ้น เพราะกลัวความผิดพลาด กลัวความไม่บริสุทธิ์ ถ้าบวชใหม่แล้วอาบัติจะยังคงอาบัติเช่นเดิมอยู่ไหมครับ ถ้าเป็นเช่นนั้นพระบวชครั้งที่ ๒ แล้วจะมีอาบัติสังฆาทิเสสเก่าค้างอยู่ที่จะต้องปลงอาบัติให้ไหมครับ ดังนั้นในการบวชครั้งที่ ๒ ควรจะต้องมีพิธีกรรมใน

การปลงอาบัติเก่าๆ ในครั้งที่บวชครั้งแรกเลยใช้ใหม่ครับ สำหรับอาบัติเล็กน้อยอื่นๆ ที่ต่ำกว่าสังฆาติเสสไม่ขอกว่าถึงครับ

๑. บ้างก็ว่าอาบัตินี้จะมีกรรมนั้น กรรมนี้ติดตัว มีผลต่อมรรค ผล นิพพาน มีผลต่อการภาวนา แต่ผมเชื่อว่าถ้าอาบัติไม่ถึงปาราชิกแล้วยังพอปล่อยวางความยึดติดในใจได้ครับ แต่จะปล่อยวางความยึด คลายความกลัว ความกังวลใจได้ ต้องกราบขอเมตตา พระอาจารย์รับช่วยชี้ทางให้คลายความยึดด้วยครับ

ปล. ตามที่เคยฟังเทศน์พระอาจารย์มา พระที่รุดงค์ตามป่าต้องมีศีลบริสุทธิ์ไม่อย่างนั้นสัตว์ป่าหรือผีสาวอาจทำร้ายถึงตายได้ จึงเป็นเหตุให้ต้องถาม เพราะวันข้างหน้าถ้าหมดภาระทางสังคมก็จะบวชอีกเป็นครั้งที่ ๒ เพื่อภาวนาหามรรค ผล นิพพานให้ได้ภายในชาตินี้ครับ กราบนมัสการ

ตอบ : นี่พูดถึงว่าคำถาม พูดถึงว่ามันเป็นเรื่องใกล้ตัว เรื่องสังคมไทย เรื่องสังคมไทยเรื่องการบวช การเรียน เห็นไหม เรื่องการบวช การเรียน นี่เวลาบวชเรียนได้บุญมากนะ ได้บุญมากจริงๆ เพราะการบวช การเรียนมันเริ่มต้นตั้งแต่พระเจ้าอโศกมหาราช พระเจ้าอโศกมหาราช พระพุทธเจ้านิพพานไป ๒๐๐ กว่าปี พระเจ้าอโศกมหาราชเป็นผู้ที่ศรัทธาในพุทธศาสนา มาก สร้างวัด ๘๐,๐๐๐ กว่าวัด ศรัทธามากนะ ตามไปถึงที่พระพุทธเจ้าเกิด พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระพุทธเจ้าปฐมเทศนา พระพุทธเจ้าปรินิพพาน ไปสร้างเสาอโศกไว้

ไอ้ที่เขาไปกราบๆ กันนี้พระเจ้าอโศกไปทำอนุสาวรีย์ไว้ตั้งแต่สมัยที่ท่านยังดำรงชีพอยู่ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ท่านศรัทธามาก แล้วสร้างวัด สร้างวัดฟื้นฟูศาสนาคุณแลพระสงฆ์มหาศาลเลย รับผิดชอบหมด เพราะว่าท่านมีอำนาจมาก เพราะก่อนที่ท่านจะมานับถือพุทธศาสนาท่านนับถือศาสนาอื่นมาก่อน แล้วท่านพยายามเผยแผ่อิทธิพลของท่าน รบทัพจับศึกขยายอาณาเขตไปมหาศาล แล้วพอไปเห็นการรบทัพจับศึกแล้วมันเห็นคนตายมาก มันสะท้อนใจไป สะท้อนใจไปก็เลยมาศึกษาค้นคว้า ก็เลยมาศึกษาเชื่อในพุทธศาสนา ตั้งแต่นั้นมาท่านเผยแผ่โดยธรรม

นี่เผยแผ่ ไปสร้างคุณงามความดี ไปสร้างวัดสร้างวา ไปให้เขาบวชให้เรียน เผยแผ่ธรรม แต่ก่อนรบด้วยอาวุธ รบโดยสงคราม แต่พอท่านมาคิดได้บั้นท่านมาเผยแผ่ทาง

ศาสนา นี่เผยแพร่ไปมันมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขไปหมด แล้วก็ทำมาจน อัฐู ดิใจมาก ก็ไปถามอาจารย์ของตัว พระติสสะ บอกว่าเป็นญาติศาสนาหรือยัง? บอกยัง แล้วถ้าเป็นญาติศาสนาทำอะไร? ต้องเอาสายเลือดมาบวช ก็เลยไปขอร้องลูกสาว ลูกชาย พระมหินท์กับนางสังฆมิตตาที่เผยแพร่มา ขอให้ลูกมาบวช ๒ คน ลูกก็มาบวชให้จริงๆ แล้วพอบวชเสร็จแล้วลูกสำเร็จเป็นพระอรหันต์ด้วย

นี่เป็นการบวชเห็นใหม่ ถ้าเอาลูกมาบวช เอาลูกมาบวช มาสืบทอด เอาสายเลือดในเวลบอกว่าบวชนี่นะพ่อแม่ได้บุญ ๑๖ กัป ๑๖ กัป ทำไมมันจะไม่ได้ เอาเลือดเนื้อเชื้อไขคูสิสมัยโบราณนะกว่าจะอุ้มท้องมา ๙ เดือน พออุ้มท้องมา ๙ เดือน เสร็จแล้วพอกคลอดออกมาแล้วยังกินนม กินนมกินเลือด กินเลือดในอก นี่ก็เลือดเนื้อเชื้อไขเราทั้งนั้นแหละไปคำจุนศาสนา คำจุนศาสนาตรงไหน? คำจุนศาสนาตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานมา ตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กว่าปี ศาสนานี้ไม่เคยขาดพระสงฆ์เลย ถ้าการขาดพระสงฆ์คือบวชเรียนกันต่อมาไม่ได้ คือการบวชต้องมีพระครบ ๑๐ องค์บวชมา แล้วพระต้องบวชต่อเนื่องกันมา ถ้าขาดไม่มีพระนี้บวชไม่ได้

นี่การคำจุนศาสนา คือพระบวชมาแล้วมาศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้ามีอำนาจวาสนาก็ได้เป็นอุปัชฌาย์ เป็นอาจารย์ ได้บวชกุลบุตรสุดท้ายภายหลัง แล้วก็มีการศึกษา มีการสั่งสอน ก็มีวิชาการศึกษาต่อเนื่องกันมา นี่สืบทอดศาสนามา คำจุนศาสนา ฉะนั้น ลูกมาบวชพ่อแม่ได้ ๑๖ กัป จะรู้หรือไม่รู้พ่อแม่ได้แน่นอน เพราะว่ามันเป็นไปโดยเวร โดยกรรม โดยข้อเท็จจริง เพราะลูกมาบวช สายเลือดมาบวช สายเลือด เลือดเนื้อเชื้อไขเข้ามาคำจุนศาสนา พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป ได้บุญแน่นอน

ฉะนั้น เลยเป็นประเพณีของชาวพุทธไป ถ้าเป็นมหายาน ถ้ามีลูกชาย ลูกคนโตต้องไปบวช แถวทิเบต แถวมหายาน ในครอบครัวหนึ่งต้องมาบวชคนหนึ่งตามประเพณีของเขา ในฝ่ายมหายานนะ ในบ้านถ้ามีผู้ชายหลายคนก็ตกลงกันมาคนหนึ่ง ต้องมาบวช ฉะนั้น ดูพระติ พระทิเบตเยอะไปหมดเลย เพราะทุกบ้านต้องส่งมาหนึ่งคนมาบวชเป็นประเพณี ถ้าไม่บวชเหมือนเราเข้าอยู่ประเพณีนั้นไม่ได้ แต่พอมาเถรวาทเรา นี้มาบวชบวชแล้วสึก บวชเป็นประเพณี

ถ้าบวชเป็นประเพณีนี้บุญบวช บุญบวชเราบวชประเพณี พ่อแม่อยากให้ลูกบวชมาก เพราะขอให้ได้พึ่งชายผ้าเหลืองจากลูกชาย ถ้าลูกชายไปบวชพ่อแม่จะได้บุญกุศล นี่

แบบว่าเป็นสิ่งที่เจ็ดชู เป็นสิ่งที่ทำให้พ่อแม่มีความอบอุ่นใจ เกิดมาแล้วก็ยังได้บุญ ได้กุศลจากพุทธศาสนา ฉะนั้น บุญบวชได้มากๆ เลย ๑๖ กัป พ่อแม่ได้ ๑๖ กัปแน่นอน ฉะนั้น พ่อบวชเสร็จแล้วพ่อแม่ได้จบบวชเสร็จจบ จบเลย เพราะเอาลูกเข้าไปอยู่ในศาสนาแล้ว ต่อไปนี้อยู่ที่ลูกแล้ว ถ้าลูกปฏิบัติ ปฏิบัติ เห็นไหม โอ๊ย นี้อะไร

คุณครูบาอาจารย์เราท่านเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เขาไปหาพ่อ หาแม่ ลูกมาบวชจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ลูกมาบวชแล้วมีคุณธรรม นี่พ่อแม่เป็นที่เจ็ดชูขึ้นมาอีก ถ้าบวชแล้วศึกษาเล่าเรียนแล้วทำความดี แต่ถ้าบวชแล้วเราโดนกิเลสครอบงำหัวใจ แล้วทำแต่บาปแต่กรรม สร้างแต่บาปแต่กรรมนะมันก็เป็นบาปกรรมของผู้บวชนั้น เป็นบาปเป็นกรรมของผู้บวชนั้น เพราะเจ้าหน้าที่ เวลาเราทำความผิดพลาด เราทำผิดเราก็มีผลตามกฎหมายใช่ไหม แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ทำผิดเขาต้องมีสองเท่า นี่พระสั่งสอนศีลธรรมเขา แล้วพระมาผิดเสียเอง พระมาทำผิดเสียเอง นี่มันก็มีเวรมีกรรมมากขึ้น

ฉะนั้น มีเวรมีกรรมมากขึ้นมันจะเข้าสู่คำถามนี้ไง คำถามว่ามันเป็นอาบัติๆ เขาบอกเลยคำถาม เห็นไหม ผู้ที่มาบวชประเพณี ๗ วัน ๑๕ วันเขาไม่รู้หรอก ถ้าเขาไม่รู้นะ แต่ถ้าคนมีอำนาจวาสนา ในเมื่อเราไม่รู้มาบวช ๕ วัน ๑๐ วัน ถ้าไม่รู้ก็ถาม ถามเสียดีกว่า แล้วก็ดูพระผู้ใหญ่เขาทำ ดูพระพี่เลี้ยงเขาทำว่าเขาทำอย่างไร ถ้าเราไม่รู้อย่าไปฝืนทำ เพราะอาบัตินี้ผิดเพราะไม่รู้ ผิดเพราะทำผิด ผิดเพราะสงสัย ไม่รู้ก็ผิด ผิดแน่นอน มีกรรมอยู่แล้ว ไม่รู้ก็ผิด เพราะไม่รู้มันจะไปยกเว้นวินัยได้อย่างไรล่ะ? ยกเว้นข้อห้ามได้อย่างไร? ไม่รู้อ้าวว่าไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ก็ผิด สงสัยก็ผิด ทำผิดก็ผิด

ฉะนั้น เวลาบวชเขาต้องศึกษาไง ที่นี้กรรมฐานเราเวลาจะบวชขึ้นมา เห็นไหม เขาต้องไปเป็นปะขาวก่อนเพื่อมาศึกษา เพื่อทำความเข้าใจ ถ้าความเข้าใจ ถ้าความเข้าใจ แล้วมันจะเป็นโอกาสไง ฉะนั้น ความเข้าใจ เวลาบวช พิธีกรรมบวช ญัตติจตุตถกรรมมันเป็นภาษาบาลี แล้วบวชแล้วเขาก็บวช แล้วยิ่งคนรุ่นใหม่ด้วย นรก สวรรค์ก็ไม่เชื่อ อะไรก็ไม่เชื่อ มันเป็นวิทยาศาสตร์หมด ฉะนั้น เวลาจิตใจของคนมันหยาบมันก็ทำตามแต่ความพอใจของตัวเอง แล้วก็ไม่ได้เชื่อ แล้วพอสึกออกไป แล้วไปทำอะไรแล้ว เวลาเรานี้ทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดก็มีความผิดพลาด มันก็คิดหาเหตุผลแล้ว

ในสมัยปัจจุบันนี้ไปหาหมอดูกัน ไปให้คนทาย พยากรณ์กันตลอด แต่ในพุทธศาสนาไม่ได้สอนอย่างนั้น ในพุทธศาสนาสอนนะสอนให้เชื่อพระพุทธ พระธรรม

พระสงฆ์ท่านนั้น พระธรรม สังฆธรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำไมจะต้องไปให้คนนั้นตาย คนนี้ตาย ทีนี้พอเวลาเราคิดพลาดขึ้นมา เราเองเราก็หวั่นไหวอยู่แล้ว หวั่นไหวอยู่แล้ว พอคิดเราก็ทบทวนจะหาความผิดแล้ว พอมารู้ว่าตัวเองผิด เคยทำผิดไว้ที่ไหนคอตกลง นี่ เพราะมันเป็นอดีตไปแล้ว มันเป็นอดีตไปแล้วจะแก้ยังไง?

ฉะนั้น มันต้องศึกษามาตั้งแต่ตอนนี้ เวลาศึกษามามีครูบาอาจารย์ที่ดี ท่านจะพาไปสิ่งที่ดี ถ้าพาไปสิ่งที่ดี นี่บุญบวช เวลาบวชได้บุญจริงๆ แต่บวชแล้ว บุญบวช เห็นใหม่ บุญบวชก็ประเพณี แต่เวลาเราบวชแล้วเราประพฤติปฏิบัติเราจะเอาอริยสัจ เราจะเกิด สัจจะความจริง เราจะชำระล้างกิเลสมันเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย นี่พูดถึงว่าบุญบวชนะ ฉะนั้น เวลาบวชมันได้บุญ แต่บวชให้ถูกต้อง บวชให้ดีงาม บวชแล้วเราประพฤติปฏิบัติ ตามความจริงขึ้นไป ถ้าความจริงขึ้นไปมันจะเป็นความคิดของเราไป แต่ถ้ามันไม่เป็นความจริง เราเป็นวิทยาศาสตร์เราก็คิดของเราไปอย่างนั้นแหละ

ฉะนั้น เข้าคำถามข้อที่ ๑

ถาม : ๑. การบวชครั้งแรกทำอาบัติปาราชิกที่มีความผิดมีเพียงแค่ ๔ ข้อเอง แต่ไม่ได้จับช้อน ถ้าพระทำผิดใน ๔ ข้อนั้นแล้วปาราชิกไม่สามารถกลับมาบวชใหม่ได้ หมายถึงไม่มีวัดไหนให้บวช แต่ถ้าคนนั้นสำนึกผิดแล้วอยากบวชใหม่จะทำได้ไหมครับ และมีทางออกอย่างไร

ตอบ : ถ้าทำปาราชิก เห็นใหม่ ปาราชิก ๔ ฆ่าคนตาย ลักทรัพย์เกิน ๑ บาท อวดอุตตริมนุสสธรรม แล้วก็เสพเมถุน นี่ปาราชิก ๔ ถ้าปาราชิก ๔ มันตาลยอดด้วน บวชอีกก็ไม่ใช่เป็นพระ เวลาไปบวช บวชชาตินี้บวชแล้วมันไม่เป็นพระหรอก เพราะมันขาดไปโดยธรรมวินัย ขาดไปโดยอัตโนมติใจ มันไม่ต้องมีใครตัดสิน มันขาดโดยการกระทำนั้น การกระทำนั้นจบสิ้น จบแล้ว อาบติดอยู่ในตัวเขาแล้ว ทีนี้พอเขาสึกไปหรือเขาไม่ได้สึก แล้วเขาจะไปบวชใหม่ ไปบวชที่ไหน ถ้าเขาไม่บอกวัดอื่นจะรู้ไหม?

เราจะบอกว่าพิธีกรรมบวชเขาบวชให้ ไปบวชที่อื่น ไปบวชที่วัดที่เขาไม่รู้เขาบวชกันอยู่ ใครไปปาราชิกแล้ว เวลาขาดจากพระไปแล้ว โคนจับได้ก็สึกไป แล้วถ้าไม่มีชื่อเสียงใหม่ก็ไปบวชที่อื่น บวชแต่ละภาค อุบัติษณีย์ที่ไม่รู้เขาก็บวชให้ บวชให้แล้ว เป็นพระหรือเปล่าละ? มันเป็นพระหรือเปล่า? ทีนี้มันเป็นพระหรือเปล่า? เป็น เพราะ

อะไร? เพราะบวชแล้วมันต้องเข้าอุโบสถ มันต้องทำสามัคคีธรรม มันก็เป็นพระ แต่เขาไม่สมบรูณ์หรอก มันแบบว่ามันบวชไม่ได้ คำว่าบวชไม่ได้ก็ว่ามันบวชให้เป็นอริยบุคคลขึ้นมาไม่ได้ มันบวชขึ้นมาให้เป็นพระจริงๆ ไม่ได้ แต่ไอ้พระปลอมๆ พระสมมุติ ไอ้พระที่ว่าคนนั้นบวชให้ คนนี้บวชให้ ไอ้แบบนี้มันทำ มันเหมือนเป็นสมมุติใจ

สมมุติเหมือนกับการแสดง การแสดงนี้เป็นสมมุตินะ คุณก็การแสดงเขาเล่นได้ดี การแสดงเป็นอาชีพเขาเลย ทีนี้มาบวชเป็นพระ พระโดยสมมุติ สมมุตินี้ แต่เขาห้ามบวชอยู่แล้ว เพราะว่ามันบวชไม่ได้ แต่คำว่าห้ามบวช ทีนี้ทางโลกคำว่าสมมุติมันมีพรรคมีพวก มีการช่วยเหลือเอื้องาน อันนั้นอีกเรื่องหนึ่ง เขาบอกว่า

ถาม : แล้วถ้ามีคนสำนึกผิด อยากบวชจริงๆ จะทำได้ไหมครับ มีทางออกอย่างไร

ตอบ : อยากบวชจริงๆ เราไม่ต้องบวช ถ้าพูดถึงคนที่เคยทำผิดมาแล้ว เพราะว่าผู้ที่ทำเป็นอาบัติปาราชิก ห้ามมรรค ห้ามผล นี่ตามธรรมวินัยนะ แต่ไม่ได้ห้ามสวรรค์ ไม่ได้ห้ามสวรรค์ ไม่ได้ห้ามคุณงามความดี เราก็กทำคุณงามความดีไปสิ ไม่ใช่เราเป็นปาราชิกแล้วเราจะน้อยใจ ไม่ใช่เรา เราไม่ได้เป็น คนที่เป็นปาราชิกแล้ว ขณะที่มันขาดสติมันทำไปแล้ว แต่คนที่สำนึกได้ คนที่สำนึกได้ สำนึกความผิดจริงๆ แล้วอยากบวชใหม่ อยากทำนี้ทำได้ไหม?

บวชมันก็บวชเป็นพิธีกรรมนั่นนะ แต่มันเป็นความจริงไหมล่ะ? เพราะว่ามันขาดตั้งแต่ความจริง มันรู้อยู่แก่ใจ เวลาเขาสำนึกผิดแล้วเขาจะทำได้อย่างไร เขาจะบวชใหม่ได้ไหม? ไอ้บวชใหม่มันอีกเรื่องหนึ่งนะ เวลามันเป็นเวรเป็นกรรม คำว่าเวรกรรม เวรกรรมมันมีใจ คุณใช้เวลาพระเราเป็นอาบัติ เวลาปลงอาบัติกรรมมันมีไหม? นี่คิดสิแล้ว ปลงอาบัติ คำว่าปลงอาบัติคือสำนึกผิด สำนึกผิดแล้วเราจะระมัดระวัง เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราจะตั้งสติของเรา เราจะทำคุณงามความดี

นี่เขาสำนึกผิด แล้วเขาประจันตนเอง แล้วเขาก็ปลงอาบัติ ปลงอาบัติ สิ่งที่เป็นปฏิบัติไปแล้วเหมือนกับสารภาพ สุภาพชนสารภาพต่างๆ แล้วสำนึกผิด แล้วตั้งใจว่าจะทำคุณงามความดี แล้วทำต่อเนื่องไป มันก็ทำให้ตัดนิวรณ์ธรรม นิวรณ์ธรรมคือการกั้นมรรคผลใช่ไหม นี่มันตัดนิวรณ์แล้ว เราเคยผิดแล้วเราสารภาพแล้ว เราตั้งใจแล้ว เริ่มต้นใหม่

เริ่มต้นใหม่ทำดีต่อไป แต่ถ้ามันไม่ได้ปลงอาบัติมันเกิดนิเวศน์ มันล้งเลสงสัย มันขุนข้อง
หมองใจ มันทำสมาธิไม่ได้ มันเจริญก้าวน้ำได้ยาก ฉะนั้น เวลาปลงอาบัติแล้ว นี่ปลง
อาบัติ แต่เวรกรรมมันก็ยังมียู่

นี่ก็เหมือนกัน นี่ปาราชิก ถ้าปาราชิกแล้วเวรกรรมมันฝังอยู่กับใจ ฉะนั้น เวลาที่
สำนึกผิด สำนึกผิดก็สำนึก ก็ดีแล้วแหละ แล้วจะบวชใหม่ ไปบวชใหม่ที่ไม่รู้เขาก็บวช
ให้ ถ้าบวชแล้วเราก็กาวนาของเราไป มันก็เป็นโอกาสของคน ว่าอย่างนั้นเถอะ มันแบบ
ว่าเป็นสิทธิ์ เป็นสิทธิ์ของคน แต่เวลาจะเชื่อ ไม่เชื่อนั้นมันอีกเรื่องหนึ่งนะ ที่นี้พูดถึงว่า
เรื่องอาบัติเรื่องหนึ่ง เรื่องเวรเรื่องกรรมเรื่องหนึ่ง นี่เรื่องเวรเรื่องกรรมนะ ฉะนั้น สิ่งที่ว่า
กาวนาเดี่ยวนั้นมีคำถามต่อไปข้างหน้า

ถาม : ๒. สำหรับสังฆาติเสศมีหลายข้อมากมาย จำไม่หวาดไม่ไหว บางที
เล็กๆ น้อยๆ ก็อาบัติสังฆาติเสศแล้ว พระบวชใหม่ในปัจจุบันนี้บวชตามประเพณี ๗ วัน
๑๕ วัน

ตอบ : แน่นอน ไม่รู้ศีลครบ ๒๒๑ แน่นอน ฉะนั้น เขาว่าอย่างนั้นนะ ที่นี้คำว่า
สังฆาติเสศต่างๆ มันยังแก้ไขได้ อย่างเช่นทุกกฏปาจิตติย นิสัคคิยปาจิตติย อนียต ๒
แล้วสังฆาติเสศ เพราะคนเวลาประพฤติปฏิบัติ ให้อะไรไม่ทำความผิดมันไม่มีอยู่แล้ว
ฉะนั้น เพียงแต่ว่าในเมื่อพระทำผิดแล้วเป็นอาบัติ โลกเขาติเตียน องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก็บัญญัติเป็นวินัยห้ามไว้

ถ้าห้ามไว้ เวลาเราเป็นพระใหม่แล้วเราจะไม่ทำความผิดพลาด ให้รักษาศีลข้อ
หนึ่งคือข้อที่รักษารักษาใจของเรา เราจะไม่ทำสิ่งใด เราศึกษาค้นคว้า เวลาบวชแล้วเราศึกษา
ธรรมวินัย ถ้ามีเวลาปฏิบัติเราปฏิบัติของเรา ถ้าเราปฏิบัติได้ใช่ไหม นี่เราไม่ไปทำความ
ผิดพลาดอย่างนั้น เราพยายามทำความดีของเรา มันก็จะว่าศีลที่มันมากมายนักมันก็รักษา
ใจของตัว ศีลนี้เขาขีดไว้เพื่อจะรักษาใจของตัว ถ้ารักษาใจแล้วมันก็เข้ามาที่ว่า ๗ วัน
๑๕ วัน เรามาเอาบุญ หนึ่งมาเอาบุญ แล้วเรามาบวชนี้จริงๆ แล้วบวชเพื่อตัวเรานะ ทิด
บัณฑิต

คนที่มาบวชแล้วเป็นบัณฑิต เป็นผู้ที่ศึกษาธรรมวินัยเพื่อจะเอานี้เป็นเครื่อง
ดำรงชีวิต แต่ในปัจจุบันนี้บวชเพื่อพ่อแม่ บวชให้พ่อแม่ ให้แม่ นี่เวลามันคิดกันไปอย่างนั้น

ใจ ใจเราบวชแล้วพ่อแม่ได้แน่นอน แต่บวชนี้นี่บวชมาเพื่อให้เราศึกษาใจ ถ้าจนศาสนา บวชแล้วเราก็ศึกษา ศึกษาธรรมวินัย ศึกษาต่างๆ แล้วเราเข้าใจ นี่ใครพูดผิด พูดถูกเรา สามารถแก้ไขได้ นี่บวชมาเพื่อเป็นบัณฑิต บวชมาเพื่อศึกษา บวชมาเพื่อชีวิตเรา ชีวิตเรา เข้าใจเรื่องชีวิต เข้าใจเรื่องบาป เรื่องบุญ ชีวิตเราจะไม่หลงไปในทางต่ำ บวชเพื่อเราไม่ใช่ บวชเพื่อพ่อแม่ ที่นี้พ่อแม่ได้โดยอัตโนมัติ

ทีนี้ว่าถ้าบวชให้พ่อแม่ บวชแล้วก็ไปของพ่อของแม่ ใจเราก็ไม่ทำอะไรเลย ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย บวชเพื่อเรา บวชเพื่อเป็นบัณฑิต แต่พ่อแม่ได้บุญกุศลแน่นอน นี่พูดถึงธรรมวินัยนะ ฉะนั้น บอกว่า

ถาม : ถ้าบวชครั้งแรกผิดเกิดพลาดเป็นอาบัติสังฆาทิเสสแล้วสึกไป อาบัติได้ คิดตัวไปโดยไม่ตั้งใจ นั่นเพราะตอนบวชนั้นไม่รู้จริงๆ ว่าเป็นอาบัติสังฆาทิเสส แต่เมื่อ การบวชครั้งที่ ๒ จึงได้ศึกษาอย่างจริงจัง กลัวความผิดพลาดนั้น กลัวความไม่บริสุทธิ์ ถ้า บวชใหม่แล้วอาบดียังคงเดิมอยู่หรือไม่ครับ

ตอบ : ใจ ถ้าใครเป็นอาบัติ เป็นอาบัติอะไรก็แล้วแต่แล้วเราคิดว่าเราจะหนี เห็นไหม เราสึกไปโดยไม่ปลงอาบัติ นี่อาบัติสังฆาทิเสสยังไม่ได้อยู่กรรม อาบัตินี้มันจะ คิดตัวไป พอคิดตัวไปแล้ว นี่ไปทำอะไร ถ้ามันมีบุญกุศลมากๆ มันก็เป็นไปได้ ถ้ามีสิ่งใด แล้ว คำว่ากรรม คนเรานะเราทำโดยตัวเราอิสระเรายังทำงานได้ เราทำแล้วยังมีตัวถ่วง เราเสียเปรียบเขานะ เหมือนนักกีฬาที่เขาฝึกซ้อม เขาเอายางผูกไว้แล้วเขาวิ่ง วิ่งด้วยตัวคน เดียวมันก็เหนื่อยอยู่แล้ว ยังเอายางผูกไว้อีกแล้วก็วิ่งลากล้อย่างไปอีก นั่นละมันตัวถ่วง

นี่ก็เหมือนกัน เวรกรรมมันเป็นตัวถ่วง ถ้าเราตัดชะ ตัดขางนั้นออก เราไม่ลากอัน นั้นไปเราก็สะดวกขึ้น นี่ก็เหมือนกัน อาบัตินี้คิดตัวๆ ไปมันเป็นเวรเป็นกรรม นี่ถ้าเราหนี ไปมันก็มีบ่วงนั้นผูกติดตัวเราไป ถ้าเราบวชใหม่ นี่อาบดียังอยู่ไหม? อยู่ แล้วทำอย่างไร ละ? ก็ปลงอาบัติใจ นี่การปลงอาบตินะ อาบัติสังฆาทิเสส เห็นไหม ปิดไว้เท่าไรก็ต้องอยู่ กรรมเท่านั้น ฉะนั้น ถ้าอยู่กรรม เคยบวชเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว เคยบวชเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว ต้อง อยู่กรรม ๒๐ ปีชีวิตหรือ?

นี่มันก็อยู่ว่าสังฆาทิเสสที่สงฆ์เป็นใหญ่ เราเคยได้ฟังเทศน์ของหลวงปู่หล้า หลวง ปู่หล้าท่านบอกว่าเวลาปลงอาบัตินี้ละ ถ้ามันอยู่กรรมอย่างนี้ สงฆ์สามารถกำหนดให้ได้

แต่ไม่ใช่ผู้อยู่ต้องการนะ เพราะสังฆาติเสสสงฆ์เป็นใหญ่ สังฆะ ความผิดจากสงฆ์ คือ ทำลายสงฆ์ ทำลายองค์กร คณะสงฆ์นั้นสามารถ ถ้า ๒๐ ปี บวชเมื่อ ๒๐ ปีที่แล้วเป็นสังฆาติเสส แล้วตอนนี้มาบวชใหม่ ก็ต้องนับ ๒๐ ปี ก็ปิดมา ๒๐ ปีไป

คำว่าปิดคือว่าเป็นอาบัติสังฆาติเสสแล้วไม่ได้บอก บอกคือการประจาน ถ้าบอกประจานเป็นเวลาหยุดทันที สมมุติใครเป็นสังฆาติเสส ถ้ายังไม่แน่ใจ ยังเก็บไว้ ๒ วัน ๕ วัน ๑๐ วัน ถ้าแน่ใจ วันที่ ๑๐ แน่ใจ แน่ใจก็บอกพระเลย บอกว่าผมเป็นอาบัติสังฆาติเสส ถ้าเป็นอาบัติสังฆาติเสสปีต้องอยู่กรรม ๑๐ วันทีปิดไว้ แต่ถ้าไม่บอกเวลามันจะทบไปเรื่อยๆ ตั้งแต่วันที่ปิด

ฉะนั้น พอบอกปีถ้ามันนับวันได้ หรือสามารถที่จะอยู่กรรมได้ เขาต้องให้อยู่กรรม ต้องอยู่กรรมก่อน อยู่ปริวาสก่อน พออยู่ปริวาสจบแล้ว ๗ ไร่จับแล้วถึงไปอยู่มานัส มานัสคือต้องอยู่กับสงฆ์ ต้องให้ควบคุมโดยสงฆ์ว่าเขาประพฤติกรรมดีขึ้นมาใหม่ เพราะอยู่มานัสอีก ๗ วัน เสร็จแล้วถึงอัพภาน อัพภานคือยกจากสงฆ์ที่ไม่ปกติ ถ้าอาบัติสังฆาติเสสเขาเรียกว่าไม่ปกติภิกษุ ยกขึ้นมาสู่ปกติภิกษุ ยกขึ้นมาสู่สงฆ์เสมอกัน ถ้ายกขึ้นมาสู่เสมอกัน นี้พร้อมกัน

ฉะนั้น ทีปิดไว้มันก็จะมมีปัญหา แต่ส่วนใหญ่แล้วคนที่ไม่รู้แล้วทำไป เราจะบอกว่าเวลาอาบัติสังฆาติเสส เวลาครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติ คำว่าปิดมรรค ปิดผล กั้นมรรค กั้นผล คนปฏิบัติมันเลยปฏิบัติยาก ฉะนั้น เราเคยเจอ ธรรมดาเรื่องของพระมันก็อยู่ในวงการพระ มันเป็นตำนานเล่ากันมา เห็นว่าคนที่เป็อาบัติแล้วออกไปประกอบสัมมาอาชีพะ มันจะขัดสน มันจะอะไร เขามาบวชเพื่อมาอยู่กรรม แล้วมาปลงอาบัติแล้วออกไปทำมาหากินใหม่ เขาก็ดีขึ้น

กรณีนี้เพราะอะไร? เพราะพุทธศาสนาในเมืองไทย ๑๐๐ กว่าปี ตั้งแต่สมัยสุโขทัยมา ๑๐๐ กว่าปี แล้วศาสนา มัน ๒,๐๐๐ กว่าปีใหม่จากสุโขทัย จากสุโขทัยเอามานครศรีธรรมราช นครศรีธรรมราชมาจากลังกา ลังกามาจากอินเดีย นี่มันส่งต่อกันมา ฉะนั้น เรื่องวัฒนธรรมมันยาวไกล มันถึงมีตำนานเรื่องนี้เยอะมาก นี่เวลาพูดไปมันก็เหมือนกับว่าหลวงพ่จะเขียนเสือให้วัวกลัวอีกแล้ว นี่เราพูดแต่เรื่องจริง

ฉะนั้น สิ่งที่เราผิดพลาดไปแล้ว คนผิดใช้ใหม่แล้วมาบวชใหม่มันมีโอกาสเราก็ปลงอาบัติซะ คืออยู่กรรม อยู่กรรมโดยให้สงฆ์ท่านวินิจฉัยให้ว่าเราควรอยู่กรรมเท่าไร แล้วอยู่กรรมเท่าไร เสร็จแล้วสงฆ์เป็นผู้วินิจฉัยให้ สังฆาทิเสส คือเรามีความผิดพลาดกับสงฆ์ แล้วสงฆ์นี้เป็นผู้วินิจฉัยให้มันจบที่นั่นไง มันไม่ใช่เราวินิจฉัย เพราะเราทำผิดกับคณะสงฆ์ คณะสงฆ์เป็นผู้วินิจฉัย วินิจฉัยให้อยู่กรรมเท่าไร เราอยู่กรรมเสร็จแล้วเราก็ตีขึ้นมาหน่อย อยู่มาหน่อยเสร็จแล้วเราก็อัphanกัจจบเรื่องสังฆาทิเสส แต่เรื่องกรรมเก่าเราควรทำใหม่? ยิ่งกว่าควรอีก

กรณีนี้มันมีกรณีที่ว่าปิดมรรค ปิดผลนะ แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีกำลังใจที่เข้มแข็ง เห็นใหม่ ท่านพูดถึงพระฉันนะ พระฉันนะตอนที่พระพุทธเจ้าออกบวชเป็นคนที่ยังมีกัณฐะออกมามบวช แล้วเขาถือตัวถือตนว่ามีพระพุทธเจ้าเพราะมีเขา เขาจะมีทิฐิมานะมาก แล้วเขาก็จะมาคอยกีดกันเวลาใครเข้าไปหาพระพุทธเจ้า ตอนหลังเขามบวชตามพระพุทธเจ้า แล้วมันก็มีปัญหา มาก พระอานนท์ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานว่าถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว พระฉันนะจะทำอย่างไร? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ลงพรหมทัณฑ์

ลงพรหมทัณฑ์คือปรับเหมือนสังฆาทิเสส พอลงพรหมทัณฑ์บิ๊บบไม่ให้ใครคบ เพราะสังฆาทิเสสไม่ให้พระเข้าไปยุ่งนะ ถ้าเป็นสังฆาทิเสสแล้วพระจะอยู่ด้วยไม่ได้ เขาต้องอยู่ด้วยตัวเอง เพราะเหมือนกับเขาไม่ใช่พระ เขาต่ำกว่าพระ พระจะกินกับเขาไม่ได้ จะอยู่กับเขาไม่ได้ พอพระอานนท์ลงพรหมทัณฑ์พระฉันนะ พระฉันนะเสียใจมากเข้าป่าไปเลย ไปภาวนาอย่างจริงจังเลย เพราะว่าพอพระอานนท์ลงพรหมทัณฑ์ ลงพรหมทัณฑ์เสร็จ ถ้าเขาสำนึกได้เขาต้องสำนึกตัว แล้วเขาต้องมาขอขมาคณะสงฆ์ไง

นี่พระฉันนะรับไม่ได้เข้าป่าไปเลย เสียใจมาก แล้วก็ไปมูมานะในการปฏิบัติจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ย้อนกลับมา เพราะพระอรหันต์ไม่มีทิฐิแล้วใช้ใหม่ พอเป็นพระอรหันต์ย้อนกลับมาหาพระอานนท์ จะบอกว่ามาปลงอาบัติ อาบัติสังฆาทิเสส พระอานนท์บอกว่าปลงอะไร เป็นพระอรหันต์อาบัติก็จบแล้ว เพราะเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว พระอรหันต์นี่เป็นสติวินัย พ้นจากการเป็นอาบัติทั้งหมด เพราะเป็นพระอรหันต์ นี่ครูบา

อาจารย์ที่ท่านเข้มแข็งท่านอ้างข้อนี้ไว้ว่าสังฆาติเสสว่าปีดมรรค ปิณฑผล ทำไมพระฉันนะไปได้

นี่พูดถึงนะ แต่ถ้ามีเวรมีกรรม ในพุทธศาสนาตำนานเรื่องอย่างนี้มันมี แต่ถ้าเราจะบวชครั้งที่ ๒ ต้องทำเลยละ ไม่ใช่ว่าควรทำ ต้องทำเลย เพราะเรามีบาดแผล เรามีโทษอยู่ แล้วเราบวชครั้งที่ ๒ แล้วไม่ทำนี่โธ้ย แย่มาก เรามีความบกพร่องใช่ไหม แล้วเราบวชครั้งที่ ๒ เราควรจะทำให้มันดีขึ้นไหม? ต้องทำ ทำเลย ถ้าทำก็จบ

ฉะนั้น ถึงบอกว่าถ้าบวชครั้งที่ ๒ แล้วเขาจะปลงอาบัติ เพราะว่าบวชครั้งที่ ๒ ควรจะต้องมีพิธีกรรมปลงอาบัติต่างๆ ในครั้งที่บวชครั้งแรกใช่ไหมครับ สำหรับอาบัติเล็กน้อยไม่ต้องพูดถึง เพราะอาบัติเล็กน้อยมันปลงได้ เราเป็นพระอยู่ต้องปลงอาบัติ เห็นไหม เวลาพระเขาจะสึกเขาปลงอาบติก่อน เขาขอขมาลาโทษ แล้วเขาก็สึกไป เพราะอะไร? คนที่ไม่ศรัทธา ไม่มีความเชื่อเขาก็ว่ามันไม่มีผล แต่ถ้าคนเขามีศรัทธาเขาเชื่อมากนะ

ถ้าเขาเชื่อเขาพยายามเอาแต่ความเป็นมงคลชีวิตเขาไป เพราะเขาเชื่อ เขาศรัทธาของเขา เขาจะสึกเขาปลงอาบติก่อน แล้วเขาก็ขอขมาลาโทษ แล้วเขาสึกไปแล้ว สิ่งใดที่เขาใช้สอยในวัดเขาก็บำรุงรักษาใช้คืน นี่ก็เพื่อมงคลชีวิตของเขา ถ้าคนเชื่อ คนศรัทธาเขาคิดอย่างนั้น โธ้ยคนไม่เชื่อ คุณิของในวัดทั่วไป เห็นไหม ขโมยมันยังเข้าไปลักเลย จีวรตากไว้มันเอาไม่เกี่ยวไปเลย นั่นเขาคิดไปอีกอย่างหนึ่ง นานาจิตตัง ถ้าเชื่อไปอย่างหนึ่ง ไม่เชื่อไปอีกอย่างหนึ่ง

ถาม : ๓. บ้างก็ว่าอาบัติแบบนี้จะมีกรรมนั้น กรรมนี้ติดตัว มีผลต่อมรรค ผลนิพพาน มีผลต่อการภาวนา แต่ผมเชื่อว่าอาบัติไม่ถึงปาราชิกแล้ว ถ้าพอปล่อยวางได้ ไม่ยึดคิดในใจ

ตอบ : มันได้ นี่ข้อนี้ว่าได้มันก็เหมือนที่ไปแล้วพระฉันนะนั่นละ นั่นเขาทำได้ แต่ถ้ามันเป็นความจริง ทุกคนปฏิบัติก็อยากจะสะดวกใช่ไหม ทุกคนปฏิบัติ คุณิเราปฏิบัติล้มลุกคลุกคลาน ถ้าปฏิบัติแล้วมันได้มรรค ได้ผลเราก็ต้องการตรงนั้น ใครปฏิบัติก็อยากทางสะดวกทั้งนั้นแหละ ฉะนั้น ถ้ามันเป็นขวากหนาม เป็นการปิดกั้นการปฏิบัติ

เราก็จะหลีกเลียงอยู่แล้ว แล้วจะบอกว่าถ้ามันมีมรรค มันมีของมัน ถ้ามันมีอาบัติ มันมีผลต่อการภาวนา

มี มีแน่นอน มีแน่นอนในชาติปัจจุบันนี้ไง อย่างเช่นปาราชิก ปาราชิกมันก็ชาตินี้เท่านั้นแหละ ชาติต่อไป ไอ้ที่ว่าตาลยอดด้วนจบแล้วนะ เพราะเวลามันหมดอายุขัย มันหมดชีวิตนี้ไปมันไปเกิดใหม่ พอการเกิดใหม่ นี้อย่างที่เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่สภาพแต่ละชาติเราทำมามากน้อยขนาดไหน ถ้าทำมามากน้อยขนาดไหน คุณิพระในสมัยพุทธกาลฟังพระพุทธเจ้าปับเป็นพระอรหันต์เลย พระกัณฐะ เราอยู่กับพระพุทธเจ้าตั้งนานไม่เห็นได้อะไรเลย คนอื่นมาฟังพระพุทธเจ้าทีเดียวเป็นพระอรหันต์เลย ก็ถามพระพุทธเจ้าทำไมเป็นแบบนี้

พระพุทธเจ้าจะบอกเลยว่าเมื่อชาตินั้นๆ เขาเคยบำเพ็ญเพียรมา กับพระพุทธเจ้า ชาตินั้นพระพุทธเจ้าบอกเราเป็นกษัตริย์ พวกนี้เขาเป็นผู้ที่มาด้วยกัน เมื่อชาตินั้นเราเป็นไอ้นั้น เมื่อชาตินี้เราเป็นไอ้นี้ แล้วพวกนี้เขาปฏิบัติของเขามา เขาทำของเขามา ฉะนั้นเวลามาชาติปัจจุบัน พอฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทีเดียวเขาสำเร็จเป็นพระอรหันต์เลย บางคนไปอยู่กับพระพุทธเจ้า อย่างเทวทัตไปอยู่กับพระพุทธเจ้ายังจะขอปกครองสงฆ์ ยังพยายามจะชิงการนำจากพระพุทธเจ้า เขาเป็นชุกเขาก็เป็นคู่แข่งพระพุทธเจ้ามาตลอด

นี่ก็เหมือนกัน เวลาภพชาตินี้เป็นภพชาตินี้ แล้วเวลาที่ถ้าทำความผิด ตาลยอดด้วนมันปิด แต่ชาติต่อไปได้ ฉะนั้น เพียงแต่ว่าในชาติปัจจุบันนี้ ในชาติปัจจุบันถ้าเรามีความผิด เขาบอกว่ากรรมนี้มีผลต่อการภาวนา มันมีกรรมติดตัวไป ปิดกั้นมรรค ปิดกั้นผล ถ้าเรายังมีโอกาสแก้ไขเราแก้ไข แต่ถ้าเราไม่มีโอกาสแก้ไขเราวางไว้ แล้วอย่างที่กำลังถามถามมานี้ ในเมื่อเราสำนึกผิด เราอยากทำคุณงามความดี ทุกคนเวลาทำผิดพลาดไปเห็นไหม มันทำผิดไปแล้ว แต่ขณะที่เรามีสติ มีปัญญาแล้วเรารู้สำนึกถูก สำนึกผิด เราก็พยายามทำคุณงามความดีของเรา แล้วเราก็พยายามภาวนาของเรา

คำว่าที่มันมีผลๆ เพราะเรารู้ไง พอเรารู้มันเกิดนิรวณณ์ เกิดนิรวณณ์มันก็กางกั้นอยู่แล้ว แล้วเวลาปฏิบัติไป เวลาคนที่ปฏิบัติไป เราอยู่ในวงการนะ เวลาพระเราปฏิบัติไป จิตมันจะลง มันจะดีดออกเลย ปัด ปัดเลยนะ บางคนไม่เคยลงนะ เราเคยมีห่มุ่คณะ มีเพื่อนเขาสงสัยมากเวลาจิตเขาจะลงมันดีดออกเลยนะ เขาอดอาหาร เขาพยายามเต็มที่เลย เขา

ทำของเขาเต็มที่แล้ว แล้วทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะ สุดท้ายแล้วเขาสงสัยในตัวอุปัชฌาย์ของเขา มันน่าจะมีผลต่อการบวช ตอนบวชอุปัชฌาย์ เราไม่แน่ใจว่าอุปัชฌาย์เป็นพระหรือเปล่า สุดท้ายเขาเลยทำทัฬหีกรรม คือไปบวชซ้ำ

ไปบวชซ้ำ ไม่สึก บวชซ้ำอีกทีหนึ่งเพื่อว่าถ้าบวชครั้งแรกมันผิด ก็มีอุปัชฌาย์องค์เดียวมาบวชซ้ำ เขาเรียกว่าทำทัฬหีกรรม บวชซ้ำครั้งที่สอง นี่เวลาในการปฏิบัติมันมีปัญหาขึ้นมาเขาจะแก้ไขของเขา ถ้าแก้ไขของเขานะ ใช้อย่างที่ว่ามันจะมีผลต่อการปฏิบัติไหม มันมี มันมีเพราะเราไม่รู้ หนึ่งขณะที่อารมณ์เรากระทบรุนแรงเรายังภาวนายากเลย แต่ถ้าอารมณ์มันไม่กระทบนะ เห็นใหม่ เวลาบอกว่าบุญบวช เวลาบวชได้บุญมาก แต่เวลาคนที่มีโอกาสแล้ว เป็นพระแล้วทำผิดมันก็ทำผิดมาก เวลาผิดมันมีผลมากนะ เวลาทำดีได้ดีมาก เวลาทำผิดก็มีผิดมาก

นี่พูดถึงว่าถ้ามันมีผลในการปฏิบัติ มีผลในการปฏิบัติ เพราะในความเชื่อของกรรมฐานบอกว่าถ้าสังฆาติเสสปิดกั้นมรรคผลเลยล่ะ เพราะว่าสังฆาติเสส เวลาใครเป็นสังฆาติเสส ถ้ามีสำนึกนะ ถ้าปิดไว้มันก็ให้อารมณ์อยู่กรรมเวลาก็เดินไป แต่ถ้าสารภาพจบ ถ้าสารภาพบิณฑบาตร่วมสามิจักรมไม่ได้ คือเข้าร่วมอุโบสถไม่ได้ เข้าร่วมทำสังฆกรรมไม่ได้ ร่วมฉันกับพระปกติไม่ได้ ต้องแยกไปเลย นี่ถ้ามันสำนึกบิณฑบาตจะเป็นอย่างนั้นเลย พอเป็นอย่างนั้นบิณฑบาตก็ต้องปรับปรุงแก้ไขขึ้นมาให้เป็นปกติตตะกิกขุ ถ้าไม่เป็นปกติตตะกิกขุเข้าร่วมสามิจักรมไม่ได้

ขณะถ้าร่วมสามิจักรมไม่ได้ก็เลยมีความเชื่อ มีความเชื่อกันว่าถ้าปฏิบัติแล้วมันจะกิน เพราะมันไม่เสมอ มันเหมือนเรา เห็นใหม่ มันเหมือนเรา ถ้าเป็นบุคคลธรรมดา ใช้นี่มันลดลงไป มันต่ำกว่าบุคคลธรรมดา แล้วมันจะทำได้ไหม นี่ความเชื่อของกรรมฐาน แต่ถ้าเรามีความมั่นใจว่าถ้าไม่ถึงปาราชิกเราทำได้ อันนี้เราขมน้ำใจ เอาเลย ถ้าทำได้เอาเลย อันนี้พูดถึงว่ามันมีผลทางการปฏิบัติหรือไม่มีผลกับการปฏิบัตินะ ทีนี้

ถาม : พล. เกษพิงเทศน์ท่านอาจารย์ว่าพระธุดงค์ตามป่าต้องมีศีลบริสุทธิไม่อย่างนั้นสัตว์ป่า หรือผีป่า หรือสิ่งชั่วร้ายอาจจะทำอันตรายได้

ตอบ : มันมีข้อเท็จจริงไง มันมีข้อเท็จจริงที่หลวงปู่มั่นท่านจะขึ้นไปถ้าสาริกาครั้งแรก พอไปถึงหมู่บ้านนั้น สมัยก่อนแถวนั้นมันยังเป็นป่ารกชัฏอยู่นะ หลวงปู่มั่นไป

ครั้งแรกชาวบ้านบอกว่าท่านอย่าขึ้นไปเลย พระขึ้นไปตายมาแล้ว ๓ องค์ ๔ องค์ ท่านจะขึ้นไปทำไม? หลวงปู่มั่นบอกว่าโธ้ย ถ้ามีคนตายอยู่มันก็น่ากลัว แต่อาตมาก็มาแล้วขอขึ้นไปดูชนิดหนึ่ง ก็ขอร้องให้ชาวบ้านเขาไปส่ง ชาวบ้านไปส่ง พอไปส่งไปถึงขึ้นไปบนถ้ำ แล้วก็บอกชาวบ้านว่าให้ชาวบ้านกลับไปเถอะ จะขอยู่ แล้วขอยู่ พอหลวงปู่มั่นขึ้นไปพักบนถ้ำสาริกา

นี่อยู่ในประวัติหลวงปู่มั่น ท่านก็กำหนดจิตภาวนา เพราะหลวงปู่มั่นท่านมีญาณของท่าน ท่านมีปรมัตถ์วิชาของท่าน กำหนดจิตดูว่าพระที่มาอยู่ที่ถ้ำทำไมถึงตาย ตายเพราะเหตุใด ในประวัติหรือในปฏิบัติไปได้ หลวงปู่มั่นก็กำหนดดู ย้อนไปดูว่าเขาเป็นอะไรถึงตาย ถึงได้ไปเห็นว่าพระที่ไปอยู่นั้นนะเขาออกไปบิณฑบาต หมูบ้านมันห่างไกล พอบิณฑบาตกลับมาแล้ว ธรรมดาพระเรานี้นะบิณฑบาตกลับมาต้องฉันใน เขาเรียกกาล ฉันในกาล ยาวชีวิต สัตตาหาลิก มันอยู่ในกาลเง ออาหารนี้ฉันได้ถึงก่อนเพล ถ้ำเป็นน้ำตาล น้ำอ้อยได้ ๗ วัน สิ่งที่เป็นยาได้ตลอดชีวิต

ฉะนั้น พอเขาบิณฑบาตมาฉัน ฉันมีเนื้อมันฉันวันนี้ไช้ใหม่ แล้วสิ่งของแห่งๆ เขาเก็บ ของแห่งนี้แหละเก็บไว้ เก็บไว้ไปฉันรุ่งขึ้น วันรุ่งขึ้นเขาฉันซ้ำๆ ถ้ำฉันซ้ำเขาเรียกนิสัคคิยปาจิตตีย์ ภิกษุได้สิ่งนี้มาแล้วเก็บไว้แรมคืน เก็บไว้ สะสมไว้ แล้วรุ่งขึ้นไปฉันเป็นอาบัตินิสัคคิยปาจิตตีย์ แค่นี้ พวกเจ้าที่ที่นั่นทำงานตาย ตายเพราะอาบัติข้อนี้ ตายเพราะบิณฑบาตมา แล้วอาหารมันมีมาก มีของแห่ง วันนี้นั้นเฉพาะอาหารสด อาหารแห่งเก็บไว้ฉันวันรุ่งขึ้น อาบัตินิสัคคิยปาจิตตีย์ ทำให้ถึงกับเสียชีวิต พระไปตายที่นั่น ๓ องค์ ชาวบ้านที่นั่นเขาเห็นกันหมด แต่ตายด้วยอะไรไม่รู้ แต่หลวงปู่มั่นบอกตายเพราะว่าผิดศีล

ฉะนั้น ถึงบอกว่าฟังที่หลวงปู่บอกว่าพระที่รูดงค์ในป่าศีลต้องบริสุทธิ์ ถ้าไม่อย่างนั้นศีลอะไรจะทำ เวลาเขาทำเราไม่รู้ตัวหรือ แล้วเขาทำนี่เขาทำอะไร ถ้าเราไปทำคุณงามความดีล่ะ? หลวงปู่มั่นไปอยู่ในป่านะ เวลาไปอยู่ในป่าเจ้าที่แรง หลวงปู่มั่นรู้ว่าเจ้าที่แรง เคนจงกรมก็ระวังเง เคนแบบตำรวมระวังเง ฝึมนัดในใจ หลวงปู่มั่นรู้เง ฝึมนัดในใจ เวลาเริ่มต้นเวลาหลวงปู่มั่นท่านเดินปกติก่อน ฝึมนัดในใจเง พระอะไรเคนจงกรมวิ่งอย่างกับม้าแข่ง เหมือนกับมีม้าแข่ง ไม่ตำรวม หลวงปู่มั่นก็รู้ในใจว่าเขาคิดไม่ดีแล้ว ก็เลยตำรวมระวังเง เคนจงกรมเรียบร้อยเง พระอะไรมาเคนจงกรมย่องๆ เหมือนคนป่วย

นี่เวลาคนพาลมันคิดอย่างนั้นแหละ เวลาเดินปกติมันก็บอกว่าวิ่ง เดินจงกรมอย่างกับม้าแข่งเลย เดินกระฉับกระเฉงไง เดินเร็ว เขาเดินจงกรมเขาไม่ใช่มาแข่งม้า เขาดีใจใจ หลวงปู่มันรู้แล้วก็สำรวจระวางนิดหนึ่ง เขาก็ดีใจแล้ว พระอะไรมาเดินจงกรมอย่างกับคนป่วย เดินย่องๆ อย่างกับคนป่วย หลวงปู่มันก็ทำดี ก็ทำต่อไปเรื่อยๆ พอทำถึง ทำอะไร เขาก็ดีหมดเลย

หลวงปู่มันทำสมาธิ พอจิตลงสมาธิแล้วเทศน์ให้เขาฟังไง เทศน์เลยนะบอกว่าผม นะก็เป็นคน ผมจะทำอะไรมันก็สุดวิสัยเพราะคนทำได้แค่นี้ ผมก็ระวางทุกอย่างทำให้ที่อยู่ในศีลในธรรม ท่านต่างหากคอยจับผิดเขา ท่านต่างหากคอยจับผิดสมณะ สมณะนี่เป็น ลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ สมณะเป็นผู้มีศีลนะ สมณะเป็นผู้ที่ละแล้ว วางแล้วนะ ท่านเองจะมีบาป มีกรรมนะ เทศน์จนเขาลง เทศน์จนเข้าใจ

นี่ย้อนกลับมา ย้อนกลับมาว่าหลวงปู่บอกว่าพระธุดงค์ต้องมีศีลบริสุทธิ์ ต้องมี ต่างๆ ใฮ่นี่มันคุ้มครองตัวเรานะ เพราะเรามั่นใจใจ เราธุดงค์มาอยู่ในป่าในเขา เราไปเจอมาอย่างนี้เหมือนกัน เราไปเจอพวกสัตว์ร้ายเหมือนกัน เราไปเจอเหมือนกัน แล้วเราไม่ใช่ไปเจอคนเดียวนะ เวลาไปพระมีไปหลายองค์ ถ้าเราไปคนเดียวเราจะพูดอย่างไรก็ได้ เรา จะไปเจออะไรก็ได้ แต่เราธุดงค์ไปเรามีพระไปด้วย แล้วพระไปด้วย ไปเจอมาด้วยกันมัน ยืนยันได้ ถ้ายืนยันได้แล้ว พอยืนยันได้ เราอยู่ได้อย่างไรล่ะ? เรามีศีลใจ เรามีศีลด้วยความอบอุ่นของเราใจ ถ้าคนที่ไม่มีศีล หรือศีลเขาไม่แน่ใจของเขา เขาต้องปลงอาบัติ เย็นๆ มาปลงอาบัติแล้ว

นี่พูดถึงว่าสิ่งที่เรามองไม่เห็นใจ แล้วเรื่องสัตว์ร้าย สัตว์ร้ายเราไปเจอช้าง เราไปเจอเสือ เราเจอนะ เจอช้าง เจอเสือในป่า ไม่ใช่เจอช้างในกรง ไม่ใช่เจอเสือในกรง ไม่ใช่เจอเสือมันมีแม่ลูกอ่อนด้วย เราไปเจออยู่ในป่า ถ้าเจออยู่ในป่ามันคำรามใส่ คิดดูสิว่าทำอย่างไร แต่ถ้าคนมีศีล นี่พูดถึงเวลาคนปฏิบัติ แต่ในปัจจุบันนี้ป่าเขามันเริ่มลดน้อยลง แล้วสัตว์ป่า ในอุทยานแห่งชาติเสือยังมี สัตว์ป่ายังมี แล้วพระเราไปเสียชีวิตกับสัตว์ป่าก็มี พระเราไปเสียชีวิต ไปเสียชีวิตกับพวกสิ่งที่มองไม่เห็นก็มี เพียงแต่ว่าเราจะเห็นหรือเปล่า

แล้วทำไมเราต้องไปทรมานตัวอย่างนั้นล่ะ? เราจะปราบปรามกิเลสไป เราอยากชนะกิเลส เราไปธุดงค์เพื่อจิตใจไป เพื่อทำสมาธิของเราไป เพื่อเกิดปัญญาของเราไป

ฉะนั้น อยู่ในปกติ อยู่ในสังคมมันนอนใจ มันไม่จริงจัง เวลาออกไปอยู่สภาพแบบนั้นมันเป็นสภาพที่เราจะเอาชนะตนเอง มันไปอยู่สภาพที่เราจะรื้อค้นกิเลส จะเห็นหน้ากิเลส จะต่อสู้กับกิเลส

ฉะนั้น จะต่อสู้กับกิเลส เห็นไหม ในวิถุฏการเวียนว่ายตายเกิดมันก็มีสิ่งที่เกิดขึ้นกันมา นี่มันไปปฏิบัติคนที่ส่งเสริมก็มี คนที่มาทำลายก็มี นี่เพียงแต่เราจะปฏิบัติแล้วเราก็เอาจริงเอาจังของเรา แล้วทำเพื่อประโยชน์กับเรา ในการปฏิบัติเราปฏิบัติเพื่อชำระกิเลส เราไม่ได้ปฏิบัติเพื่อจะให้ใครยอมรับ เราไม่ใช่อยากปฏิบัติไว้โฆษณาเป็นประวัติ ๒ วัน เข้าป่า ๒ วัน ออกมาจะเขียนประวัติเที่ยวป่า ๒ วันนั้นเพื่อจะเอาชื่อเสียงของตัว ถ้าคนคิดอย่างนั้นมันก็คิดส่งเสริมกิเลส แต่ถ้าเราเข้าป่าไปเพื่อจะชนะตนเอง เข้าป่าไปเพื่อจะกำราบปราบปรามกิเลส เพื่อประโยชน์กับเรา อันนั้นจะเป็นประโยชน์กับเรา

นี่พูดถึงว่าพระชุกังไ้ เพราะชุกังมันชุกังจริงๆ แต่ในปัจจุบันนี้มันชุกังกันด้วย เดียวนี้ชุกังรอบโลก มันมีตัวเครื่องบินไปทั่วเลย จะไปชุกังเยอรมัน จะไปชุกังเมืองจีน โอ้โฮ ชุกังกันเต็มที่แล้ว ถ้าเขาชุกังกันอย่างนั้นมันเป็นเรื่องของว่าศาสนาเจริญรุ่งเรือง แล้วพระสืมตัว พระสืมตัว โยมเขาส่งเสริมแล้วพระสืมตัว แต่ถ้าพระไม่สืมตัวนะเรามีเท่า เราเดินเข้าป่าเข้าเขาไป เราไปค้นหาหัวใจของเรา มันเป็นประโยชน์กับเรา ๒ ประโยชน์กับเรา เราจะแก้ไขหัวใจของเรา เพื่อชำระกิเลสของเรา เราต้องทำของเรา คนที่เขาจะส่งเสริม เขาส่งเสริมให้ส่งเสริมอยู่ในศีล ในธรรม ส่งเสริมเพื่อไม่ทำให้พระเสียนิสัย ส่งเสริมไม่ทำให้พระนี้ถึงกับว่าหลุดออกไปจากความเป็นสมณะ เอวัง